

Prædiken til 7. søndag efter trinitatis

Matt. 10, 24-31

Mens granaterne og bomberne fyger om hovedet på mennesker, griner vi. Mens børn, der knap nok har fundet ud af, hvad livet er, ligger spredt ud som lig på den gudskabte jord, skændes vi. Mens forfærdelsen over de stigende dødstal invaderer vores sind, danser vi. Mens vi med frygten tæt inde på kroppen ikke aner, hvad vi skal stille op, slukker vi hurtigst muligt for nyhederne eller bladrer om til de intetsigende etaper i Tour de France.

Mens vi lukker af for en verden, der er for grusom og for hård fyger granaterne og bomberne over os.

Mens vi frygter, at truslen om et terrorangreb mod vores naboland, skal blive til virkelighed, høster vi.

Mens folk omkring os dør, lever vi.

For vi kan ikke andet.

Vi kan ikke andet end leve, mens krige raser; leve, mens terrorister hærger. Leve, mens dem, vi elsker, dør. Vi kan ikke andet end forsøge at trænge tårerne væk med smil. Trænge frygten væk med glæde.

Vi kan ikke andet end leve i den tid, vi har

fået, for livet er alt, hvad vi har. Livet med al dets dobbelthed. Livet med alt dets smerte. Livet med al dets glæde. Livet, det skrøbelige liv, som vi hæger os fast til. Livet som kan synes så meningsløst og på samme tid så forunderligt stort. Livet som vi på en og samme tid elsker og frygter.

Livet som vi frygter, fordi vi ved, det engang slutter. Livet som vi frygter, fordi vi ved, at det også vil byde os på svære stunder, selvom vi fysisk befinder os langt væk fra granaternes og bombernes hærgen. Fordi vi ved, at det vil byde os på smerte og sorg; vil byde og allerede har budt os på store bekymringer. Livet som vi alligevel forsøger at leve, fordi vi ikke kan andet.

Ikke kan andet, selvom det til tider er forbandet svært. Ikke kan andet, selvom det til tider gør ondt.

Ikke kan andet, fordi vi netop midt i det skræmmende også oplever det vidunderlige. Fordi vi midt i rædslen over verdens fortræd alligevel mærker glæden boble i os over alle de små livstegn, som vi også bombarderes med.

Fordi vi midt i frygten, midt i alt det meningsløse, fordi vi lige der alligevel lever livet i tillid til, at det gode alligevel sejrer i

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 345. 117. årgang
Juli 2016
ISSN 0901-2214

vores liv, så frygten må vige.

Sådan som det lyder gentagne gange i evangeliet i dag. Frygt ikke for at blive slået ihjel, for ingen kan slå sjælen ihjel. Frygt ikke at falde til jorden som døde spurve, for Gud er med, når vi falder.

Så frygt ikke. For ordene fortæller os, at selv når granaterne fyger om hovedet på os, selv når gaderne fyldes af lig, selv når døden hænger, og vi ikke længere tør le, tør danse og smile og leve, selv der er Gud med os.

Så frygt ikke.

Men hvem af os ville mon ikke hellere have, at Gud brugte sin magt og sine evner til at lade vores tid under himlen være latter og glæde, til at være smil og godhed? Hvem ville mon ikke hellere ønske, at Gud stoppede krigen og lod freden sænke sig over verden, end blot fylde os med tomme ord om, at vi ikke behøver frygte, når vi godt ved, at der er så rigeligt at frygte?

For hvem vil ikke gerne gå i rette med Gud og klage over verdens dobbelthed? Klage over, at vi altid befinder os i et liv, der både er vidunderligt og forfærdeligt? Hvem ville ikke gerne råbe på Gud og til tider forbande ham, når livet gør for ondt?

Hvem ville ikke hellere se en handlekraftig Gud, der stopper al nød og elendighed i verden, end en Gud, der lader os kæmpe vores liv i en verden, der langt fra altid er god?

Hvad kan vi bedst bruge? Handling eller Guds beroligende ord, når vi skriger? Hvad hjælper os bedst til at klare livet? En Gud der fjerner alt ondt eller en Gud, der fortæller os igen og igen, at vi intet skal frygte? Fordi Gud er med i alt, hvad der sker. Hvad vil vi helst? Kunne skrike og anklage Gud

eller leve i en fuldkommen verden?

Ja, hvem af os ville mon ikke vælge den fuldkomne verden, hvis det var en mulighed? Men vi ved af bitter erfaring, at Gud ikke bruger sin almagt til at skåne os for livets ubehageligheder.

Vi ved, at Guds svar på vores anklage langt fra er et svar, der fjerner al smerte. Det er langt fra et svar, der gør os usårlige for ondskaben og frygten i vores liv og i verden.

For svaret som Gud giver os i dag, er nøjagtigt det samme, som lød til hyrderne på marken julenat, da Jesus blev født, født til at dele skæbne med os, født til at dø. "Frygt ikke". Det er ikke et løfte om, at alt er nemt, men et løfte om, at det lys, der blev tændt, da Jesus blev født, også vil lyse for os. Det er et løfte om, at glæden er kommet til verden, og at vi også får del i den. Fordi Gud selv, når det hele ser værst ud, i det mindste og i det største er med os.

For det glædelige og det vi må basere vores liv på, er netop det, der skete julenat. At Gud blev menneske for at komme os i møde der, hvor vi er - hvad der så end sker under himlen; komme os i møde, der hvor livet går i stykker midt i vores virkelighed, hvor vi sommetider ikke kan andet end græde, selv om vi helst ville le. Og der hvor vi ler, selv om vi burde græde, over alt det forfærdelige der sker i vores verden.

Det glædelige og det der gør, at vi ikke kan andet end leve, selv når det gør aller mest ondt, er netop, at Gud fortæller os, at "en discipel ikke står over sin mester, og en tjener ikke over sin Herre". For de ord fortæller os, at vi tildeles samme skæbne som Jesus.

At vi som Jesus skal bære vores kors; at vi skal leve vores liv. Hvor meningsløst det så end må være, og hvor ondt det til tider kan gøre, men at vi skal gøre det i tillid til, at det er sandt, når Gud siger, vi ikke skal frygte, fordi han netop selv har båret sit kors, og ved, hvad vi bærer på.

Og fordi vi, hvor umuligt og utroligt det så end er, får at vide, at det, som skete for Jesus, da han havde båret sit kors og havde trukket vejret for sidste gang, også sker for os.

At det også sker for os, når alt synes tabt, når alt håb er ude, når livet er slukket. Når verden kun er død, og granaterne har udslykt jorden, så sker det også for os, det som skete for Jesus. Det som skete for Jesus påskemorgen. At livet atter blev levende, at døden og smerten blev overvundet. For det er sandt, hvad Gud siger, at vi intet har at frygte, fordi vi ved, at Gud rejste Jesus igen, og at det er hans løfte til os, at det samme sker for os.

At det sker for os, når frygten tager over i vores brutale virkelighed. At det sker, når vi ligger udslykte på jorden ramt af en klam virkelighed. At det sker for os, når vi falder i livet, men også når vi falder i dødens hænder. At det sker, at vi alligevel midt i vores magtesløshed mærker, hvordan frygten forsvinder fra vores liv i splitsekunder, fordi Gud svarer på vores skrig ved at følge med os helt ind, hvor det gør mest ondt, og følger os med derud, hvor livet opstår igen.

Og med den vished kan vi alligevel ikke andet end leve vores liv, selvom folk dør omkring os.

Amen

Nina Dyrhoff Nyegaard

Tårnborg Sogn

Salmer:

754, 392, 636, 41, 291, 51

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk